

Uganka.

Nagrado je bogato danes,
 razpisal modri, stari šejh.
 Rumenih zlatov polno mošnjo
 dobode tisti, ki najbolje
 odgovori mu na vprašanje!

Od ust do ust je šla novica.
 In marsikdo zaman razmišljal
 je, kakšna bode ta uganka.
 Saj mošnja zlatov ni kar bodil!
 Kdo bi se zanje ne potrudil,
 posebno če ga tare beda?
 Kdo zlahka rad kaj ne zasluži?
 Zato pa marsikdo je sklenil,
 da pojde reševat uganko . . .

Že polni se dvorana širna.
 Kaj glav obritih je odkritih!
 In vedno nove trume ljudstva
 prihajajo poslušat šejha . . .

Nastopi šejh. Pogladi brado
 si sivo svojo; nekaj časa
 molči, potem pa vpraša
 zbrance:
 No, kaj na svetu je
 najlepše?

Nemir živahen vstane v gneči.
 Smeje se gledajo moslemi.

Na vrsti prvi star je kadi:
 »Gospod, krasot sem videl mnogo
 v življenja svojega dolgosti.
 A to-le menda je najlepše,
 kedar na mesto naše zjutraj
 svoj prvi žar razlije solnce.
 Oh, ko zlato se lesketajo
 po minaretih polumesci,
 in strehe takrat so ko srebro!
 Častiti šejh podeli meni
 nagrado, dobro sem povedal!
 Kaj ne? Razvozlal sem uganko?«

Za njim se dvigne skop Hebrejec:
 »Lepo je zjutraj, šejh častiti,
 a vendar menim, da je lepše
 na večer, ko zaide solnce,
 ko zvezd bleščečih brez števila
 na temnem nebu se leskeče,
 potem pa, ko med nje se mesec
 boječe, strahoma priplazi,
 prav ko pastir na paši k čredi.
 To k Allahu nam dviga dušo;
 zato gotovo je najlepše.«

Na vrsto pride beduin:
 »Premodri šejh, lepo je, krasno,
 kedar posije solnce v mesto,
 lepo je tudi, kadar zvezde
 je videti na nebu jasnem.
 A vendar lepše je v puščavi,
 konjiča čilega poditi . . .«

Polagoma, lepo po vrsti
 vsi odgovarjajo vprašanju.
 A šejh jih gleda, kima, sluša.
 Nikomur nič ne odgovarja.

Naposled pa še oglasi se
 mlad zofta. Jasno čelo priča
 samozavest, odkritosrčnost;
 pogled pogum in pa odločnost...
 In zofta mladi govori:
 »Lepo je vse, kar tu si slišal,
 premodri šejh in preučeni!
 A vendar nekaj je še lepše!
 Ti dobro veš, in vsem je znano,
 da med krasotami na svetu
 je lepa ženska prvi
 biser! . . .«

Nastane v gneči šum, teptanje.
 Požreti mora v ljuti tolpi
 premnogo grenko mladi zofta.
 Pesti se dvigajo grozeče . . .

Gorje, gorje ti, mladi zofta!
 Nič! — Prav se ti godi,
 nesramnež;
 kaj pa si se osmelil, grešnik,
 trditi take-le reči!

Tedaj pa vstane šejh počasi,
 oči upre na glasno tolpo
 in z levjim glasom zarjove:
 »Mir! Stojte! Kaj hrumite, bratje?
 Zakaj grozite temu tukaj?«
 Potem mirneje nadaljuje:
 »Le pridi sem, moj sinko dragi!
 Ti danes to dobiš nagrado!
 Zaslužil si jo prav pošteno
 že radi tega, ker odkrito
 si izpovedal mnenje svoje!«

Fanatike tam v divji gneči
 obide vroča rdečica.

Laščan.

Pogorsko jezero.

Pogorsko jezero kristalno
 v zelenih borov temni senci,
 oko je modro mehko tvoje
 v obrvi črnih temnem venci.

In v jezeru nekje globoko
 s čarobnim glasom peva vila . . .
 Zazibala mi v sen je glavo
 in srce mi je premotila . . .

Ivo Šorli.

